

ALEKSZA SANTICS:

Kajászaim

(O klasje moje)

Kopár hegyek alján sárga kalászkok,
Vérünkkel öntözött fekete kenyér,
Az éhes madarak csőre, ha elér,
Mégvédnek-e majd a fáradt kaszások?

Aratást várva már hajlik a kalász,
Nápfényben fürdik szőlőfalum tája;
De homlokom sötét, felhő szállt rája,
És lelkem mélyén most száz villám cikáz'.

Holnap, ha élesen csillan a sarló,
S keresztbe gyűlik az aranyszín' kéve,
Megindul újra majd mély sebem vére,
Mert bús könnyed, népem, issza a tarló...

Mit serény munkáddal megalkotsz éhen,
Zsákmány lesz az úri lakoma-hadnak,
S neked, mint az ebnek, csak morzsát hagynak.
Óh, ez a szörnyűség százados szegény!

Senki sem hallja meg fájdalmas jajod,
Dőzsölő uraid szívéig nem hat...
Ninestelen népem, a földön csak por vagy,
Vonszold a jármót, és szenvedd a bajod.

Kopár hegyek alján sárga kalászkok,
Vérünkkel öntözött fekete kenyér,
Az éhes madarak csőre, ha elér,
Mégvédnek-e majd a fáradt kaszások?

Balázs Pál fordítása

ALEKSZA SANTICS:

Este

(Veče na školju)

Lágy tenger-ágyba
Vágyva
Lassan leszáll az éj.
Zord szirtek kopár
Ormán
Lopva tűnik a fény.

Az estharang halk
Hangja
Bércek csendjébe tép;
Nyugalmát óhajt,
Sóhajt,
S imába kezd a nép.

Feszület előtt
Felnőtt
S gyermek térdre borul,
Könyörög. Ám ott
Halott
Csendben hallgat az úr.

Az álom-óra
Szólal,
Lassan leszáll az éj.
Zord szirtek kopár
Ormán
Lopva tűnik a fény.

Balás Pál fordítása